

Egy pofon utóélete

A második exponálás után kevély, bajszos ember jelent meg az erkélyen. Öntelt kiállásából ítélve maga a tulajdonos.

– Mit csinál maga itt? – kiabált le Szépfalvinak.

– Fényképezem a kastélyt, uram. Megtenné, hogy arrébb áll egy kicsit? Zavarja a képet.

– Hogy én arrébb, a saját tulajdonomban? Azonnal tegye el azt a telefont! Ez magánterület, nem látja?

– Csak nem egy Andrássy-leszármazotthoz van szerencsém? – kérdezte Szépfalvi, leeresztve maga mellé a mobilt.

– Ahhoz magának semmi köze! Na tűnés, mielőtt lemegyek!

Szépfalvi érezte, hogy egy sebességfokozattal gyorsabbra vált a szívverése, de nem szólt semmit, csak felemelte újra a készüléket, és folytatta a fotózást. „Most már végigjátszom” – gondolta, s Emmára nézett. A kislány némileg riadtnak tűnt.

– Apa, mi van, ha tényleg lejön?

– Semmi, kicsim. Nekünk van igazunk.

Rövidesen a kevély fickó is előtűnt. A kapuajtót feltépve gyors, határozott léptekkel Szépfalvi felé sietett. Jó fél fejjel alacsonyabb volt nála, de a tulajdonosi öntudat kellőképpen kompenzálta ezt a problémát. Emma ösztönösen az apja háta mögé bújt.

– Adja ide a telefont – parancsolta ellentmondást nem tűrően, s előrenyújtotta a tenyerét.

– Maga talán rendőr?

– Azt mondtam, adja ide!

Szépfalvi ekkor közelebb lépett.

– Látom, hozzászokott, hogy engedelmeskednek magának. Hát most eméssze meg, hogy nem érvényesül az akarata.

A fickó arca vörösbe borult.

– Látja a feliratot ott, a kerítésen? Fényképezni tilos! Ön szerint mi van oda írva?

– A pétéká és a bétéká: ezek számítanak, uram. Amit ön ide írogat, az lényegtelen.

A kastélytulajdonos színe sötétlilába váltott. Elkapta Szépfalvi kezét, megpróbálta kiszedni kezéből a mobiltelefont, ő azonban egyetlen mozdulattal kirántotta karját a szorításból, zsebre vágta a készüléket, majd szabaddá vált jobbjaival

irdatlan pofont kevert le az erőszakoskodónak. A tulajdonos hátratántorodott pár lépést, bal kezét égő arcára tette, s olyan döbrent arccal nézett Szépfalvira, mint-ha saját feleségétől kapta volna a maflást.

– Endre! End-re!! Gyere gyorsan, segíts!

Szépfalvi kézen ragadta a riadt Emmát, és a kocsihoz sietett.

– Eleget fényképeztünk, kicsim. Jobb, ha most indulunk – s azzal a hátsó ülésre tuszkolta a lányt. – De ki lehetett az az Endre? – töprengett magában, mikor már az autópályán gurultak. Komornyik? Testőr? Szobalány?

A rendőrségnek nem volt szüksége orvosi látletre, sem cellainformációkra. A kastély kamerája mindent rögzített, a tulajdonos pedig – Hankernek hívták és vaskereskedéssel foglalkozott – háromszor is lefotózta Szépfalvi rendszámát.

– Nem indítunk nyomozást, Hanker úr – közölte az ügyeletes tiszt. – Maga kezdte az inzultust, az úr pedig teljesen szabályosan fényképezte le az ön műemléki ingatlanát. Jobb mindenkinek, ha veszni hagyjuk ezt a feljelentést.

A vaskereskedő azonban nem adta fel. Volt egy jó rendőrségi kapcsolata a megyei kapitányságon, így rövidesen mindent megtudott a rendszám tulajdonosáról.

Szépfalvi éppen munkába indult: udvariasan előreengedte a kapuban a végstádiumos Szabó nénit, majd kilépett a reggeli szeptemberi napfénybe, s füttyözve elindult az autója felé. Valamiért nem érezte meglepőnek, hogy a járdán a kastélynál felpofozott fickó áll meg előtte.

– Látni akartam. Kinyomoztam a nevét és a címét – közölte Hanker.

– Milyen vicces egybeesés! Én is kinyomoztam a maga címét. Még le is fotóztam, ahogy az erkélyen áll.

Hankernek semmi nem jutott az eszébe. Valami hasonlóan frappáns ríposzton gondolkodott.

– Remélem, az Andrásy nevet azért nem vette föl – folytatta Szépfalvi, s végigmérte a vaskereskedőt, aki élénkzöld öltönyt viselt narancssárga nyakkendővel és azúrkék makkoscipővel. Szépfalvi közelebb lépett Hankerhez, mint ama nevezetes pofon előtt.

– Ön vett egy kastélyt, mert a kor, amiben élünk, ezt lehetővé tette magának. Persze nyilván nem kastélyt akart venni, hanem elismerést és irigységet. Csak éppen arra nem gondolt, hogy ezzel kíváncsi turistákat is vásárol. Akik közül egyébként bárki jobban megérdemelné azt a kastélyt, mint ön.

– Sugyan mér? – tette csípőre kezét a kereskedő.

– Azé, mert bármelyikük többet tud arról az épületről, mint a tulajdonosa maga.

Hanker sokatmondó fölénnyel elvigyorodott. Háta mögött két kopasz surmó tűnt fel, akik két oldalról közrefogták a vaskereskedőt. Kezeiket maguk elé tették, mintha imádkozást mímelve pisztolyt markolnának. Szépfalvi hátranézett. A résnyire nyitott kapu mögül Szabó néni figyelte az eseményeket.

– Na figyeljetek, fiúk! – nézett újra a trióra. – Lassan mondom, hogy értsétek. Ennek a fának a harmadik ágára, mutatom nektek, két és fél hónapja egy apró ipari kamerát szerelt föl a szolgálat. Hogy melyik, az most mindegy. Hogy miért, az sem érdekes. De van ennél rosszabb hírem is. Az idős hölgy, aki ebben a pillanatban is figyel titeket a kapu mögül, többet tud, mint mi négyen együttvéve.

A kopaszok nyújtogatni kezdték a nyakukat, hol a faágat, hol a kaput figyelték.

– Én nem kukoricáznék a nénivel, későn érő típus – közölte a jól értesültek mosolyával Szépfalvi. – De a lényeggel még adós vagyok... Elnézést.

Megtapogatta a belső zsebét, mintha hívná valaki. A surmók testtartása ekkor már sokat veszített eredeti feszességéből. Egyikük a kastélyos ember felé fordult, s halkán motyogott valamit. Szépfalvi erélyesen közbevágott.

– Lehetne hangosabban?

– Mit csináljunk, fater? – kérdezte immár hangosan a kopasz, fél szemmel hol az egyikre, hol a másikra sandítva.

A vaskereskedő végig Szépfalvin tartotta tekintetét. Érezte, hogy egyszerre sajogni kezd a bal orcája.

– Hagyjuk, Endre, majd legközelebb – válaszolt végül. – Kilenc óráig kétmilliót kell behajtanunk a Lakatoséktól. Indulás!

Szépfalvi megvárta a távozásukat, majd egy darabig még elmerengett a semmibe. Aztán a kapuhoz ment – Szabó nénit már nem látta sehhol –, s feltrappolt a harmadikra a feleségéhez, eldicsekedni és alsót cserélni.

Németh István: Fraktál